

Sandra Berg

De kat van de buren

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen
Stockfoto omslag: Asadykov | Dreamstime.com

De kat van de burens
ISBN 9789462042780

© 2021 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht van al onze boeken.

© 2021 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2021 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

*“Way down deep, we’re all motivated
by the same urges. Cats have the courage
to live by them.”*

Jim Davis

HOOFDSTUK 1

Irene stond voor haar nieuwe thuis. Het klonk vreemd: haar thuis. Alsof ze een rol speelde in een derderangs toneelstuk als ze die woorden hardop uitsprak.

Ze zag zichzelf in het spiegelende glas van de voordeur. Een kleurloze vrouw van vijfenveertig met lang bruin haar in een te ouwelijke jas. Ze was niet knap. Misschien ook niet lelijk, maar wel vaal gekleurd door de jaren. En weduwe.

Gustav was dood. En dat was haar schuld.

Iversson. Zo had ze hem altijd in haar hoofd genoemd en zo noemde ze hem nog steeds. Niet Gustav, maar Iversson. Zelf heette ze ook Iversson. Toen ze trouwde had ze de naam van haar man aangenomen alsof ze vanaf dat moment zijn bezit was. Het was destijds een logische beslissing geweest. In ieder geval wat Iversson en ma betrof. Ze kon zich niet herinneren hoe ze daar zelf op dat moment tegenover had gestaan. Had ze daar wel ooit over nagedacht?

Het aanhouden van de geboortenaam door vrouwen was de laatste jaren steeds meer genormaliseerd. Dat wist Irene best. Tegenwoordig verzonnen stellen soms zelfs een compleet nieuwe achternaam, zodat ze volledig gelijkwaardig in het huwelijk traden. Een nieuw leven, een nieuwe naam.

Iversson had het belachelijk gevonden. Maar als Iversson en zij een dochter hadden gekregen, was zij trots geweest als haar meisje zoiets had gedaan. Ze zou ervoor hebben

gezorgd dat Iversson of ma daar niets van merkten, maar ze zou achter hun rug hebben geglunderd. Dat wist ze zeker.

Maar Iversson en zij hadden nooit een dochter gekregen. Dat lag niet aan hem. Hij had graag kinderen gewild. Het lag aan haar. En het had niets met biologie te maken.

Ze was wel dankbaar voor de levensverzekering die hij meteen na hun huwelijk had afgesloten. Het was zo ongeveer het enige waarvoor ze hem dankbaar was.

Iversson was geen slechte man geweest. Zo zou ze hem nooit omschrijven. Iversson was... Nou ja, Iversson. En misschien was zij wel een slechte vrouw.

Waarschijnlijk wel. Na dat wat ze had gedaan. En dat wat ze juist niet had gedaan.

Beelden doken weer op in haar hoofd. Fragmenten uit die laatste maanden, weken en uren met Iversson, die ze niet wilde zien.

Ze haalde diep adem en probeerde met haar uitademing die herinneringen weer weg te blazen.

Ze deed de voordeur open, liep naar binnen en nam de geur van verf en schoonmaakmiddelen in zich op. Het rook naar een nieuwe start.

Het huis was droef bruin geweest, toen ze het voor de eerste keer vanbinnen bekeek. Donker behang, schroten plafonds en groteske bloemen in dreigende kleuren in de slaapkamer, goed voor nachtmerries van vleesetende planten. Toch was ze meteen voor het huis gevallen.

Geen trappen, kelders en zolders. Alles gelijkvloers. Niet te groot, niet te klein. De tuin groot genoeg om wat bloemperken aan te leggen en misschien zelfs voor een groente-

tuintje, maar niet zo groot dat je je dagelijks stond uit te sloven om het onkruid enigszins in bedwang te houden. Geen leger aan struiken en jonge bomen eromheen die vanwege het jaarlijkse snoeiwerk sterke mannenarmen nodig hadden.

Geen houtschuur, waar je dagelijks met je mand hout moest halen om de verwarmingsketel gaande te houden, omdat dat de logische manier van stoken was als je achter je huis een stuk bos bezat en het hout dus gratis was.

Het huis waar ze met Iversson had gewoond, had dat alles wel gehad. Veel grond, verwilderde struiken en jonge boompjes, een bos achter het huis en een houtschuur. Het huis was groot geweest. Veel te groot voor hun tweeën. En de verwarmingsketel had ze met hout uit het eigen bos gestookt.

Iversson was daar altijd trots op geweest. Gratis verwarming. Alles in eigen hand houden. Daar had hij van gehouden.

Zij had elke keer als ze met de mand sjouwde en het hout in het luik van de verwarmingsketel propte, gedroomd van een huis met een verwarmingsketel die alles zelf regelde.

Dit huis had zo'n water-lucht verwarmingsketel, in de ruimte achter de bijkeuken. Zo'n verwarmingsketel die alles zelf regelde.

Het was het perfecte huis. Het oude huis had meer opgebracht dan ze voor dit huis had betaald en ze had van het resterende geld dit huis laten opknappen en zelfs laten schoonmaken. Ze had daarvoor niet eens het geld van Iverssons levensverzekering hoeven aan te spreken.

“Ik heb het nu te druk, ma.” had ze meer dan eens gezegd als ma aan de telefoon hing of onverwacht op de stoep stond. “Je weet dat ik het huis op orde wil hebben voordat ik erin trek.” Ze had natuurlijk niet gezegd dat ze alles liet doen. Niet tegen ma.

Want welke vrouw deed nu zoiets?

Zij dus. Zij had het gedaan en het huis was nu alles wat ze zich kon wensen.

Ze wierp een blik in de slaapkamer, waar straks haar nieuwe eenpersoonsbed zou staan en alleen haar kleding in de muurkast zou hangen. De slaapkamer met het vriendelijke bloemenbehang in tere kleuren. Iversson had een hekel gehad aan bloemenbehang. *Bloemen horen in de tuin*, zei hij altijd.

En ze hadden bloemen in die immense tuin gehad, daar waar ze eerst woonden. Grote borders met sleutelbloemen, viooltjes, vergeet-mij-nietjes, anemonen, gebroken hartjes, seringens, pioenrozen, akelei, lavendel, margrietten, ridderspoor, vingerhoedskruid, asters en hemelsleutel. Alles keurig op volgorde van grootte en bloei. Geen klaprozen of korenbloemen of andere veldbloemen. Dat waren geen bloemen voor in de tuin, vond Iversson.

Zij hield van klaprozen en korenbloemen. Ze hield van wild groeiende veldbloemen. Misschien veranderde ze haar tuin wel in een veldbloem-paradijs voor bijen en hommels.

Ze glimlachte een beetje bij die gedachte. Het voelde onwennig.

De woonkamer zag er zoveel groter uit, nu de zware meubels van de vorige bewoners waren verdwenen en drie

muren in gebroken wit waren geverfd. Tegen de vierde muur, kopse kant, prijkte behang met vrolijk gekleurde vogels.

Irene hield niet alleen van bijen en hommels. Ze hield ook van vogels. Ze wist niet of Iversson van vogels had gehouden. Hij had daar nooit over gesproken. Maar ze wist zeker dat er volgens hem geen vogels op behang hoorden. Behang was effen wat hem betrof. Misschien met her en der een strak lijntje of blokjes. Maar zonder vogels of bloemen.

Haar nieuwe ruime keuken was licht en glanzend met zo'n modern inductiefornuis, in U-vorm. Eén "poot" tegen de muur, het korte deel daar waar het raam was, met de afwasbak direct onder dat raam, en een "vrije poot", die de keuken deels doormidden sneed en waar het aanrechtblad werkblad werd.

Ze had nooit een hekel aan koken gehad, maar Iversson had haar experimentjes in de keuken nooit gewaardeerd. Zweedse kost. Dat at een normaal mens, vond hij. Geen exotische rommel.

Hier, in haar eigen keuken, zou ze Aziatische en Indische gerechten uitproberen totdat het hele huis naar het buitenland rook.

Haar badkamer was voorzien van nieuw wit sanitair en beige zeil. Daar zou zelfs Iversson mee kunnen leven.

Maar dat gold niet voor de inrichting van de kleine kamer ernaast, die waarschijnlijk ooit als kinderkamer dienst had gedaan. Opgeknapt in zonnig geel zou dit haar eigen minibibliotheek worden waar ze niet alleen haar boeken eindelijk in heerlijke boekenkasten kon neerzetten, maar

waar meer dan genoeg ruimte was voor nog veel meer leesmateriaal. En Iversson kon dit keer niet zeuren over stofnesten en de onzin van het lezen van fictie.

De derde slaapkamer, grenzend aan de keuken, werd haar atelier. Haar eigen paradijs.

Ze had het niet verdiend, deze plek, helemaal voor haarzelf. Maar het was er toch. Haar eigen koninkrijk.

Alles uit haar vorige huis was richting *Eriks Hjälpen*, de bekende Zweedse tweedehandswinkel, gegaan. Een afgedankt leven in een winkel vol ongewenste spullen.

De persoonlijke zaken die er voor haar werkelijk toe deden, pasten in de drie dozen die in haar auto stonden. Drie dozen gevuld met haar geliefde boeken, van zolder gehaald en afgestoft, een handvol kledingstukken, vogelhuisjes en de beeldjes van de lama en de mediterende kikker die tot nu in haar nachtkastje hadden gewoond. En natuurlijk het materiaal dat ze in haar eigen atelier zou uitstellen.

Geen verf, kwasten, papier, gereedschap, verzamelde items, lockers voor aan kettinkjes en lijsten goed verborgen achter de gesloten deuren van de kast. Vanaf nu zou alles duidelijk zichtbaar zijn op de werktafel die met de vrachtwagen van Ikea, samen met de rest van haar nieuwe meubels, in de loop van de dag zou worden gebracht.

Ze haalde diep adem en zocht het gevoel van vrijheid, dat zich nog ergens diep daarbinnen verborgen hield. Ze vond het niet.

Het geluid van de deurbel echode tussen de wanden van het nog lege huis.

Irene bleef doodstil staan. Ze was zich bewust van haar strak op elkaar geklemde kaken en de opgetrokken schou-

ders. Van de onredelijke angst die een bal in haar maag vormde.

Ma wist niet dat ze al hier was. Ze *kón* het toch niet weten?

Niemand wist dat ze hier was.

Vrienden waren Iverssons vrienden geweest. Niet die van haar.

Niets was van haar geweest bij Iversson.

Ze kon hier blijven staan. Nauwelijks ademhalen. Doen alsof ze er niet was.

Maar haar voeten liepen naar de deur. Haar hand ging naar de deurknop.

Want dat was wat je deed, als iemand bij je aanbelde. Zo hoorde het.

Ze kende de man niet, in wiens gezicht ze keek, toen ze de deur opende.

Ze keek nog even over zijn schouder, op zoek naar de vrachtwagen van Ikea. Maar er stond geen vrachtwagen in de kleine doodlopende straat en de slungelachtige man met snor en de wat spitse baard stak zijn hand naar haar uit.

Ze aarzelde even, maar gaf hem toch maar een hand. Ook al deed ze dat liever niet.

Twee handen die elkaar vonden in een weke handdruk.

“Calle Svensson,” zei hij. Zijn stem was zacht en verontschuldigend. Zijn blik op de rechter deurstijl gericht.

“Die woont hier niet,” zei Irene.

“Nee. Sorry. Calle Svensson is mijn naam.” Hij liet haar hand los, maar zijn hand – die waarmee hij haar een hand had gegeven – fladderde nog een beetje na.

“Ah.” Iversson zou de man vanwege die naam hebben gemogen. Zweedser dan Svensson bestond niet. Maar zij wist niet wat ze met de kerel aan moest.

“Ik, eh... woon hiernaast.” Hij maakte een slap gebaar naar het huis naast dat van haar, gebouwd in dezelfde zestiger jaren stijl als dat van haar.

“Ah.”

Stel je voor, siste de stem van ma in haar hoofd. Ze voelde zelfs de duw in haar rug waarmee haar moeder haar altijd naar voren had geschoven als een zeldzame bezoeker hun stulp had bezocht.

Ma had dat ook gedaan toen ze Iversson had uitgenodigd. Haar gewoon naar voren geduwd, toen Irene, op haar aandringen, de deur voor hem had geopend.

Ma was er nu niet en toch deed ze wat ze moest doen. Ze noemde haar naam. Irene Iversson.

Had ze destijds haar eigen naam maar aangehouden. Of weer aangenomen na zijn dood: Slott. Aan Slott zat niet de bittere bijmaak die aan Iversson kleefde.

“Ah,” zei Calle. Zijn blik richtte zich nu op de deurknop.

“Ik dacht, ik stel mij maar even voor. Omdat we burens zijn. Ik woon hiernaast.”

“Ja. Dat had ik al begrepen.”

“Met mijn dochter Lotta en mijn kat, Knut.”

Irene hoefde het allemaal niet te weten, maar ze knikte.

“Lotta is een puber, weet je. Dertien jaar. Je kent het wel.”

Irene kende het niet, maar knikte weer beleefd.

“Harde muziek en zo. Je weet wel.”

“Ah.”

“En Knut is Knut. Een kat, hè.”

“Eh... ja.”

“Als je er last van hebt, moet je het zeggen.”

Van de dochter of de kat, vroeg Irene zich af. Ze knikte maar weer.

Calle aarzelde, draalde en mompelde toen een “ik ga maar weer”.

“Aangenaam kennismaken,” zei ze. Niet omdat ze dat meende, maar omdat ook dat weer een van die dingen was die je nu eenmaal deed.

“Eh... ja. Als je een keer hulp nodig hebt of zin in een kop koffie...” Hij maakte een onmogelijk te vertalen, halfslachtig gebaar met zijn handen.

Ze knikte. Omdat ook dat nu weer van haar werd verwacht. Ook als ze er werkelijk geen moment over peinsde om op de uitnodiging in te gaan. Als het al een uitnodiging was. Mensen zeiden zo vaak iets waar ze niets van meenden. Ze vroegen hoe het met je ging, terwijl ze een eerlijk antwoord liever niet hoorden. Ze riepen dat ze het leuk vonden dat ze je zo onverwacht tegen kwamen terwijl ze je al jaren niet meer hadden gezien en benadrukten dat je echt een keer langs moest komen, terwijl ze daar niets van meenden en niet eens hun adres gaven.

Mensen deden wat er van hen werd verwacht. Zij zelf ook. Ze ging zeker niet bij hem op de koffie.

Ze deed de deur achter hem dicht en bleef staan.

Haar hart voerde een drumsolo uit en haar lichaam was zo stijf als een bevroren aal. Ze vond het nogal belachelijk dat haar lichaam op die manier reageerde, maar ze kon er niets aan doen.

De benauwdheid overviel haar onverwacht. Haastig liep

ze naar de keuken en maakte de deur naar de veranda open. Diep inhaleerde ze de lucht die de beginnende lente met zich meedroeg. Vogels verwelkomden haar met hun gezang.

De temperatuur was aangenaam. Zonnig en achttien graden.

Het begin van een nieuw leven, zei ze in haar hoofd. Ze herhaalde het een paar keer, totdat ze eindelijk een tikje ontspande.

Ze zou zo meteen de vogel- en voederhuisjes vast uit de auto halen. Misschien zelfs al ophangen.

De slungel van daarnaast dook weer even op in haar hoofd.

“Als die kat het maar niet in zijn hoofd haalt om hier, in mijn tuin, op strooptocht, te gaan,” zei ze hardop, terwijl ze naar de twee eksters keek, die op de tak van de ruwe berk in haar tuin een meningsverschil uitvochten.

Haar blik gleed naar de nu nog overwoekerde borders. Geen kat te bekennen.

Hoe zou het beest eruitzien?

Ze had zelf een kat gewild. Vroeger. Ze had immers geen zusjes of broertjes. Was vaak alleen geweest. Maar ma had er niets over willen horen.

“Katten zijn lastig,” beweerde ze. Toen en nu. “Ze verliezen een massa haren die je nooit weggepoetst krijgt en luisteren geen steek. Waarom zou je zo’n beest in huis willen? In de schuur of in de stal voeren ze nog nuttig werk uit, maar zo’n beest in huis wordt alleen lui en dik.” Een ander beest wilde ze overigens ook niet in huis hebben.

Iversson had dat net zomin gewild. Iversson was haar moeder in mannelijke uitvoering geweest. Maar ze wilde niet aan Iversson denken.

Tamelijk abrupt draaide ze zich om en liep door de keuken, via de bijkeuken en de achterdeur naar buiten. Die drie dozen kon ze vast uit de auto halen.

Ze voelde een spanning in haar lichaam alsof het was aangesloten op het elektriciteitsnet toen ze de klep van de auto opende en naar die dozen keek. Drie dozen die haar herinnerden aan de tijd die ze zo graag achter zich liet.

De opluchting kwam meteen toen ze het zware gebulder hoorde van de Ikea-vrachtauto die de straat inreed. Ze lachte bijna. Voorlopig had ze genoeg omhanden.

Voorlopig hoefde ze nergens over na te denken.

HOOFDSTUK 2

Het leek zomer. De zon liet zich van haar beste kant zien en het kwik van de thermometer bewoog richting twintig graden.

Vogels onderzochten de nestkastjes die ze meteen die eerste dag in haar nieuwe domein, nu drie dagen geleden, had opgehangen.

Irene stond bij het fornuis en roerde in een groentecurry die ze met rijst zou eten. Ze had het nooit eerder gemaakt en het rook naar een andere wereld, eindeloos ver weg.

Ze zou er speciaal voor gaan zitten, nam ze zich voor. Helemaal alleen aan haar houten keukentafel. Genieten van iedere hap die ze nam, terwijl ze door het grote keukenraam naar buiten keek, naar de vogels en naar de bloemen, die her en der in de verwaarloosde border hun kopje boven het frisse groen uitstaken.

Of misschien kon ze wel op de veranda eten. Lekker genieten van de warme zon en de geur van de lente inhale-
ren.

Iversson had nooit buiten willen eten. Maar Iversson was er niet meer en zij kon doen wat ze wilde. Ja. Ze zou be-
slist buiten eten, op haar veranda.

En daarna zou ze in haar eigen atelier aan het werk gaan. Miniatuur-achtergronden schilderen voor de nu nog lege lockers die later aan een halskettinkje iemands nek zouden sieren. Piepkleine voorwerpjes uitzoeken in de bak met tweedehands bedeltjes, frutseltjes, schroefjes en tand-
wielletjes die bij die achtergronden pasten. Of eindelijk

eens die doos met rommeltjes uitzoeken en kijken wat ze daarvan kon maken. En als ze daar geen zin meer in had, ging ze in de comfortabele rode velours fauteuil in haar eigen zonnige minibibliotheek zitten en lezen. Zo lang ze wilde.

Er was zoveel wat ze nu kon gaan doen, dat het bijna beklemmend voelde.

Tot en met vandaag had ze het druk gehad met het inrichten van haar huis. De verhuizers hadden de meubels op de juiste plek gezet, maar ze had toch een en ander verschoven, dozen met serviesgoed, pannen en allerlei andere keukenbenodigdheden uitgepakt, afgewassen en ingeruimd, boeken afgestoft en in de kast gezet, haar atelier op orde gebracht, boodschappen gedaan... Maar nu was ze klaar. En dat was haar eten ook.

Ze schepte zichzelf op, rook met gesloten ogen aan de dampende schotel en liep ermee door de openstaande deur de veranda op.

De ronde tafel met de twee stoelen leek wat klein voor de grote veranda, maar meer dan dat had ze niet nodig. Misschien was zelfs één stoel voldoende geweest. Maar als ma op bezoek kwam en tegen iedere verwachting in buiten wilde zitten, had ze toch die extra stoel nodig. En dat ma op bezoek kwam, vandaag of morgen, was wel zeker. Irene keek er niet naar uit. Ma was als een bulldozer in haar kaartenhuis. Ze zou zich overal mee bemoeien. Haar goede raad rondstrooien zoals confetti die overal aan vast bleef zitten en die je zelfs met de beste wil van de wereld niet weggepoetst kreeg.

Maar als ma niet kwam? Wat zou ze dan voelen?

Afgewezen. Het antwoord kwam vanzelf op in haar hoofd. Het was een raar antwoord. En misschien waar. Maar op dit moment was de wereld nog van haar.

Ze ging zitten, op haar eigen stoel op haar eigen veranda. Haar dampende bord voor zich.

Ze nam de geur van haar maaltijd nog een keer in zich op, prikte er met haar vork in en luisterde naar de vogels in de tuin.

En opeens was daar Iversson. Typisch iets voor hem om zo onverwacht op te duiken.

Hij was er natuurlijk niet echt. Dat wist ze best. En toch leek hij daar te zitten, in die lege stoel tegenover haar. Met die typische blik van hem.

“Kijk mij niet zo aan,” zei ze bijna fluisterend tegen de door haar eigen brein geprojecteerde versie van Iversson, daar tegenover haar. “Alles is anders nu. Ik ben anders. Mijn leven lang vecht ik om aan alle verwachtingen te voldoen. Aan die van ma, aan die van jou. Het is afgelopen.” Opstandig nam ze een hap curry met rijst. De denkbeeldige Iversson trok misprijzend zijn neus op. En fronste. Meteen daarna kwam die beschuldiging in zijn blik. Ze wist wel waarom.

“Het was niet mijn schuld,” siste ze. “Dat weet je best. Het was in ieder geval niet alléén mijn schuld.” Ze schudde haar hoofd alsof ze daarmee Iversson uit haar hoofd kon schudden.

Als hij niet zo eigenwijs was geweest, dan...

Maar wat had ze dan moeten doen? Alsof hij zich ooit ook maar iets van haar mening had aangetrokken. Trouwens, niemand luisterde ooit naar haar.

Ma zou dat ook niet doen, als ze straks of morgen kwam. Niet dat ze haar ooit alles kon vertellen. Niet over Iversson, in ieder geval.

Maar ma zou door het huis banjeren. En dezelfde dingen zeggen als Iversson altijd deed.

En in haar hoofd zou Iversson tevreden grijnzen...

Ze kneep haar ogen dicht en verdreef Iversson uit haar hoofd, zodat alleen de vage onrust achterbleef.

Ze probeerde zich op de bezige vogels in de tuin te concentreren. Twee koolmeesjes met hun zwarte kopjes en gele buikjes vlogen af en aan met materiaal voor het nest dat ze in een van de huisjes bouwden. Een zwartkopmees controleerde een ander huisje. Twee eksters hipten rond op het gras en zochten insecten tussen de snel groeiende sprietjes. Misschien kon ze wat kattenvoer voor die slokoppes kopen. Dan lieten ze de eitjes van de meesjes misschien met rust.

Ze had natuurlijk een hekel aan die eksters kunnen hebben, zoals wel meer mensen. Het waren immers dieven en moordenaars van jong grut.

Maar Irene had geen hekel aan eksters. Eksters waren zo vindingrijk, intelligent. En brutaal natuurlijk. Zo brutaal dat ze er soms een beetje jaloers op was. Net als kraaien trouwens, die ze altijd zwart tuig noemde, maar waar ze toch heel graag naar keek.

Haar aandacht ging naar de border en de lage bessenstruik midden in dat onkruid. Daar was nog veel werk aan de winkel. Veel te veel werk eigenlijk. Misschien kon ze daarvoor iemand inhuren. Precies zoals ze dat had gedaan voor het renoveren en poetsen van haar huis. Iemand die

van haar tuin een insectenparadijs kon maken met veel fruitstruikjes en nog meer wilde bloemen. Ze had meer dan genoeg reserves op haar bankrekening. En waarom zou ze het zichzelf niet gemakkelijk maken?

Omdat het niet hoort, zei ma in haar hoofd.

Omdat je dat best zelf kunt, voegde Iversson eraan toe.

Ze schudde hen allebei van zich af en keek weer naar de border.

Waar zat die kat van de burens ergens? Dat beest dat ongetwijfeld haar vogeltjes zou belagen. Als dat mormel het ook maar waagde om in haar tuin te komen, dan...

Hoe zou hij er trouwens uitzien? Pluizig, met van die kleine beweeglijke oortjes en zo'n wollige, onschuldige blik? Deed dat er eigenlijk wel toe?

Vinnig nam ze een nieuwe hap groentecurry. Het smaakte een beetje raar. Iverssons zelfingenomen glimlach dook op in haar hoofd. "Niet zo vreemd," mompelde ze tegen haar imaginaire man. "Na jaren typisch Zweedse kost kan het niet anders. Maar het smaakt wel degelijk goed." En ze nam nog een hap.

Gehaktballetjes, biefstuk en worst liet ze sowieso graag aan haar neus voorbijgaan sinds ze een reportage over slachtdieren en slachthuizen had gezien, alweer jaren geleden, en daar drie dagen ziek van was geweest. Sinds die tijd had ze geen vlees meer aangeraakt.

Natuurlijk had Iversson daar zijn eigen mening over gehad, zoals hij altijd overal een eigen mening over had. En natuurlijk was het alleen zijn mening geweest, die telde. Daarom had ze afgehaakt bij die discussie nog voordat deze goed en wel op gang was gekomen en had ze voor

zichzelf de vegetarische versies van het vlees bij de geplande maaltijden gekocht en er tegenover Iversson over gezwegen. Met Iversson viel nu eenmaal niet te redeneren. “En kijk eens wie er nu in zijn graf ligt met zijn *‘er gaat niets boven alledaagse Zweedse kost’*,” mompelde ze zacht en een tikje kwaadaardig tegen de man in haar hoofd.

Maar nu hoefde ze niet meer te doen alsof en deze currie was iets heel anders dan een kopie van een typische Zweedse maaltijd. Vandaag was de eerste dag dat ze het had gewaagd om zo’n exotisch recept uit te proberen. Ze had dat eerder kunnen doen, in het huis waar ze met Iversson had gewoond en waar ze nog een jaar had rondgedwaald na zijn dood. Maar op de een of andere manier was ze in dat huis in haar oude patroon blijven hangen. Alsof Iversson daar nog altijd bij haar was. Alsof hij nog altijd in die fauteuil zat, waarin tot de dag van haar verhuizing zijn afdruk nog zichtbaar was geweest.

Maar hier, hier was alles anders. Hier zou ze Iversson geen podium meer geven. Zelfs niet in haar hoofd.

Hier zou ze lezen, werken en buitenlandse gerechten eten, zoals deze currie. En ja, het eten was een beetje vreemd, maar ook wel geurig en misschien zelfs lekker.

Ze hoorde slungelbuurman in de tuin naast die van haar. Hij leek met een lepeltje tegen een mok te tikken. Typisch zo’n figuur wiens aanwezigheid nauwelijks te negeren viel. Als hij niet voor je neus stond, dan hoorde je hem wel in de tuin. Als hij maar niet op het idee kwam om met haar te praten.

Gelukkig volstonden de andere burens met een simpel

“*hej*”. Ze moest er niet aan denken dat ze allemaal om de beurt op haar stoep stonden om zich voor te stellen of nog erger... haar uit te nodigen.

“Ik ben er helemaal klaar mee,” schreeuwde een meisje in de tuin naast haar. Gezien de opmerking die hij had gemaakt toen hij op haar stoep stond, kon ze ervan uitgaan dat hij noch zijn kat, noch zijn dochter onder controle had. Het schreeuwende meisje was dus ongetwijfeld zijn dochter.

“Zal ik niet met de school praten? Ik weet het, het is alleen een schorsing en over een week...” Hij klonk als een weekdier. Voor zover een weekdier kon klinken, dan.

“Niets over een week. Ze kunnen de boom in. Die idioten.”

“Maar lieverd, de school is belangrijk voor je toekomst.”

“Belachelijke onzin. Alsof jij een opleiding nodig had om die... die... die stomme kindertekeningen van je te maken.” Haar stem klonk tamelijk schel. Alsof ze boos wilde zijn, maar eigenlijk moest huilen.

“Je bent pas dertien. Je bent nog leerplichtig,” probeerde die Calle nu op smekende toon. Bespottelijk, natuurlijk. Als die dwarskop haar kind was geweest... Irene snoof. Ze keek in de ruit van haar openstaande verandadeur en zag dat ene moment ma op haar stoel in plaats van zichzelf. Ma's evenbeeld. Ma's gedachten in haar hoofd. Ze schrok ervan en concentreerde zich weer op de burens. Alles was beter dan ma herkennen in zichzelf.

“Alsjeblieft, Lotta.” Calle's stem stierf bijna weg.

Het bleef een paar tellen stil. Zelfs de vogels zwegen, alsof ze met haar meeluisterden.